

FESTA DE LES ARTS

Sumari

Pàgina

Sumari	2
Editorial	3
Premiats a Primària	4
Premiats Secundària	9
Premiats Batxillerat	22
Premiats Familiars	31

DISCURS INAGURAL DE LA FESTA DE LES ARTS 2012

ESCOLA PIA

Bona tarda a tothom. Seré breu, així m'ho han demanat.

En primer lloc, donar les gràcies a l'Escola Pia de Granollers per haver-me convidat a aquest acte de lliurament de premis. La veritat és que fa molta il·lusió que et convidin en una festa on es barreja la literatura, l'art, la tecnologia i d'altres disciplines, totes amb un nexa en comú: la creativitat. I dic que em fa il·lusió des d'una doble vessant: com a docent que sóc i com a novel·lista, és a dir com a creador d'històries.

No és la primera vegada que vinc a l'Escola Pia. Ja fa uns quants anys que cada final de tardor acostumo a fer una xerrada amb els alumnes de 4t d'ESO i m'agrada intercanviar impressions amb ells, conèixer altres alumnes que no són els meus, parlar de les meves novel·les, de les meves creacions, etc... Aleshores el protagonista sóc jo.

Avui, però, és diferent. Els protagonistes sou vosaltres. Els tinc aquí davant, orgullosos –espero de la feina que han fet –que és com ha de ser-, satisfets dels resultats, contents d'haver portat a terme bons projectes. Perquè crear és un dels actes més bonics que hi ha. Que del no-res surti una història, un dibuix, un objecte, és una acte gratificant i si a sobre el que has creat agrada encara ho és més.

Quan creem històries o el que sigui, a més, som més lliures. Podem fer el que volem dels nostres personatges, dels nostres dibuixos, dels nostres colors, de les nostres paraules. Podem protestar, expressar la nostra indignació. En fi, podem fer moltes més coses de les que ens podem imaginar.

Per això jo voldria estimular-vos a continuar creant, a que engresqueu a altre gent a fer-ho, indiferentment de l'edat que tinguin, perquè dels altres també se n'aprèn. I això us ho puc dir jo que fa molts anys que em moc entre adolescents i joves i dels quals n'he après molt.

És bonic veure alumnes de tantes edats diferents: de primària, de secundària, de batxillerat. Tots, independentment de l'edat que tingueu, com diu una companya meva, heu partit de la imaginació, heu inventat una història, hi heu afegit l'experiència (entenem l'experiència, no com la suma dels anys, sinó com la suma de les temptatives, de les provatures –potser el més petit de tots els que sou aquí per fer el seu poemeta, el dibuix o el que sigui ha fet molts intents, ha estripat molts fulls i això està bé; això és l'experiència), heu insistit i us heu implicat fins a obtenir una feina ben feta. Això és la font del plaer. Escriure és un plaer, llegir és un plaer, dibuixar, mirar fotografies, fer-les, dissenyar objectes, projectar ...tot això també és un plaer.

La felicitat no és només fer el que un vol, és estimar el que un ha fet. Si continueu posant l'entusiasme que heu posat a les vostres feines, l'esforç i la creativitat de què heu estat capaços sereu més feliços i ens fareu més feliços a nosaltres.

Moltes gràcies per les vostres creacions i endavant, que per molts anys puguem continuar gaudint d'elles.

Gràcies

A càrrec de l'escriptor Jordi Cortès

SOL

El sol és escalfor
no l'iguala cap calefacció.
A part de l'escalfor,
porta llum i resplandor.

El sol és calent,
és l'estrella més ardent.
Qualsevol gel
es desfà mirant el cel.

A tu sol,
et contemplarà tota la gent,
ara, sempre,
i mentre segueixis latent.

Salvador Rodó
4t D

SENTIMENTS

L'alegria és un sentiment
que t'agrada molt sentir
perquè et ve quan ets feliç.

La por és un sentiment
del que no es pot abusar
perquè quan tens por
no és el millor que et pot passar.

La il·lusió és un sentiment
que és molt curiós,
perquè en el teu cor
encara que sigui poc,
sempre t'acompanya un tros.

La tristesa és un sentiment
que no t'agrada sentir,
perquè sempre apareix
quan et passa alguna cosa
que no vols que sigui així.

Marina Vázquez
5è A

EL LLIBRE ESPECIAL

Hi havia una vegada un nen que li agradava anar a l'escola però ara s'acabava el segon trimestre. El nen es deia Toni. Ja havia arribat l'últim dia del trimestre i va tenir una sorpresa perquè havia tret tot excel·lents menys dos notables. Com que els pares els van agradar molt les notes li van prometre que si el tercer trimestre treia les mateixes notes li comprarien un llibre.

Quan es va acabar el tercer trimestre va treure les mateixes notes que el segon. I els pares li van donar els diners per comprar un llibre. En Toni li va preguntar al bibliotecari:

Tens un llibre en blanc per dibuixar?-va preguntar en Toni.

Sí, aquí el tens. Val 10€.- va respondre el bibliotecari.

D'acord, té els diners.

Molt bé. Moltes gràcies.

En Toni tot content va anar cap a casa, però pel camí es va trobar un esquirol màgic i li va fer un encanteri al llibre. Quan en Toni va arribar a casa es va posar a dibuixar or i més or, i al final se li va caure el llibre i del llibre va caure l'or que havia dibuixat.

I així la família d'en Toni es van fer rics amb aquell llibre tan especial.

Roger Ventosa
5è D

MODALITAT: NARRACIÓ

AUTOR: MERCÈ OLIVERAS

L'ESFORÇ, EL MÉS IMPORTANT

Una vegada hi havia una ciutat molt llunyana, a l'altra punta del món. Hi havia dos barris, un al nord i l'altre al sud. Al barri del nord, vivien en una caseta un nen que es deia Pere i la seva mare. En Pere era molt atrevit i intrèpid i sempre estava jugant al carrer amb els altres nens del barri o amb la seva estimada mascota, un esquirol. El Roig, que és com es deia l'esquirol, sempre anava amb el seu amo, anés on anés. La mare era molt ordenada i duia els cabells sempre recollits en un monyo. Encara que eren molt pobres, sempre se n'havien anat sortint. A l'altra punta de la ciutat, al barri del sud, era famosa la Gran Biblioteca perquè tenia un llibre especial, el Llibre Màgic que, més endavant, ja en descobrireu les seves fantàstiques propietats. El bibliotecari era un home gran i una mica antipàtic, que no li agradaven els tafaners que entraven a la biblioteca i no feien més que xivarri.

Com deia abans, en Pere i la seva mare se n'havien anat sortint amb el tema dels diners però va arribar el dia que es van acabar definitivament. Aquell dia la mare va despertar el seu fill tot dient:

Vinga noi, aixeca't que tinc un encàrrec per tu.

En Pere es va aixecar, es va rentar i va esmorzar. Un cop a punt, la seva mare li va explicar el que havia passat amb els diners i li va dir:

Ara hauràs de marxar i anar a la Gran Biblioteca per cercar com podem fer fortuna en el Llibre Màgic.

I dit i fet, va arregar una mica de menjar, va agafar en Roig i va començar a fer camí.

De dia caminaven i, a la nit paraven a dormir al bosc del voltant, perquè no tenien diners per pagar una nit en un hostal. L'esquirol li servia de gran ajuda ja que, s'enfilava als arbres i li portava els fruits més madurs i sucosos. Finalment, al cap d'un dia, va arribar a la

Gran Biblioteca. En Pere es va espolsar la samarreta i els pantalons, es va pentinar una mica i va entrar decidit. Un cop allà va demanar al bibliotecari:

Si us plau, senyor, em podria deixar consultar el Llibre Màgic?

El bibliotecari, tot remugant, se'n va anar i va tornar amb el Llibre el qual va oferir al noi tot dient:

Perquè funcioni, li has de fer una pregunta, educadament, en veu alta i ell ja te'n donarà la informació.

En Pere va preguntar:

Si us plau, em podria dir com es pot fer fortuna?

De cop, va començar a passar les pàgines molt ràpid i a la tapa hi va aparèixer amb lletres daurades i molt maques la paraula FORTUNA. Amb les mans tremoloses de la impressió, en Pere va obrir el llibre i per la seva sorpresa només hi havia escrita una paraula: ESFORÇ. Veient que totes les altres pàgines estaven en blanc, va donar les gràcies al llibre, es va acomiadar del bibliotecari i va tornar cap a casa.

La mare l'esperava amb ansietat i quan va veure arribar el seu fill va córrer a abraçar-lo i a preguntar-li què havien de fer. El nen li va contestar:

Esforç, l'únic que hem de fer és esforçar-nos. Per exemple, ja m'he esforçat per arribar allà i he obtingut una recompensa. Així que ens haurem d'esforçar més. Des d'aquell dia tots dos van treballar de valent i, sempre amb esforç, van poder tirar endavant.

Mercè Oliveras
6è D

LA POR

La por és un sentiment normal
doncs en té qualsevol animal,
lleons, ocells, cavalls i llops
persones, gossos, girafes i pops.

Hi ha gent que té por a la foscor
com els mariners a la negror.
I n'hi ha que es fan els valents
però en veure un ratolí fugen corrents.

La por ens fa tremolar
o fins i tot també plorar
però de vergonya no ens n'ha de fer pas
i a la llarga te n'adonaràs.

En moments de por és bona la compa-
nyia
igual que en la resta del dia,
doncs és bo compartir-la
perquè t'ajuda a superar-la.

Anna Ayguasanosa
6è B

Records d'infància

Quan vaig a casa de l'àvia el primer que faig és obrir la tanca blanca que dona a l'entrada. Sempre que obro el baldó, sento l'olor forta a pintura com si estigués acabada de pintar. I entro a casa sense tenir la necessitat de tocar el timbre. Sé que la casa mai està tancada; sinó no seria la casa de l'àvia. Vaig al saló i me la trobo llegint o fent ganxet. Li faig un petó i li pregunto com està. Seguidament, travesso la cuina i obro la porta del darrere, que va a parar a un petit turonet. M'endinso corrents entre els arbres, i quan estic prou lluny del soroll del poble, paro en sec. Respiro, i m'envaeix aquella olor a bosc que m'és tan familiar. Em vaig passejant en ziga-zaga entre tots els arbres, tocant i explorant el tronc de cadascun. Intento aïllar-me de tot, deixar la ment en blanc. I és aleshores quan començo a recordar. Imatges mig esborrades però que mica en mica es van aclarint i es projecten al meu cap. Una nena, d'uns quatre anys, no més. Rossa, amb dues cuetes, que porta un vestit de color rosa pàl·lid i unes sabates minúscules. Em poso a la pell d'aquesta nena i torno a reviure el meu passat. Tinc aquella sensació que la vida està feta a la meva mida, amb tot el que necessito. Que l'únic problema és passar-me de la línia del dibuix, i la major preocupació és escollir quin és el gust de gelat que em ve més de gust. Que tot és somriure i ser feliç, i que no hi ha raó per no fer-ho. Que el més normal del món és pintar un gos de color lila i vermell, i que fer amics només comporta un "Vols ser el meu amic?".

Que el més gran dels reptes és aprendre a llegir. I que la cosa que més desitges és la nina de l'aparador de la botiga de joguines que veus cada tarda al sortir de l'escola. Que la nit més esperada és la nit de Reis i la idea més emocionant és anar a Disneyland. Que la més gran de les incògnites és el món dels adults, que no entens res del que solen parlar.

És genial sentir que tot va bé i que quan tens algun problema cridant "mama" està solucionat. I que és hora de comprar unes noves sabates perquè les que portes se t'han fet petites. Pensar que t'estàs fent gran.

Però al cap d'un temps te n'adones que aquella idea de fer-se gran la tens cada vegada més aprop teu: estudiar, discutir-te amb els pares, tenir problemes i problemes, i prendre grans decisions. Llavors és quan sents que vols ser en Peter Pan, i no créixer mai, ser nen per sempre. Però algun dia o altre hauràs de deixar el món de la infància i entrar en el món dels adults.

Ara ja sóc adulta, però encara una part dintre meu segueix sent la nena innocent, rosseta i amb cuetes que veia el món de color rosa.

Quan tinc aquests pensaments, torno a ser petita, i a reviure coses passades. I m'hi trobo molt bé, m'agradaria quedar-me tancada en aquell món passat i no fer-me gran. Però després torno a la realitat, i me n'adono que encara he d'acabar d'estudiar per l'examen de l'endemà, i que aquests moments tan sols són això, records d'infància.

QUÈ M'ESCOLTES?

A mi em pregunten “estàs escoltant?” i responc “sí”, però m’agradaria no fer-ho.

Estic escoltant com este, destruint el món, estic escoltant com estem destruint hàbitats naturals d’animals que s’extingeixen, estic escoltant com les fàbriques, els cotxes i tot el que és humà està destruint el medi ambient. Estic escoltant les notícies de la televisió que només expliquen coses dolentes, estic escoltant com persones innocents s’estan quedant sense casa, com hi ha persones que no tenen res per menjar i n’ha d’altres que el llencen com si no valgués res. Estic escoltant com hi ha gent que segresta nens i els recluta per fer la guerra i estic escoltant que visc en un món el motor del qual son els diners.

En canvi, no escolto bondat, no escolto que hi ha gent que comparteix allò que té amb les persones necessitades, No escolto que es valora l’esforç, que es premia la bona feina, que s’ajuda i s’inverteix en la recerca. Tot el contrari, segueixo escoltant que visc en un país on les persones només pensen en elles mateixes i que, malauradament, el fi justifica els mitjans.

Aquest món no és el que la majoria de la gent voldria. Jo personalment, voldria escoltar que si ens hi esforcèssim podríem conviure i ser feliços, sent solidaris els uns amb els altres. Vull sentir un món en què els animals i els humans visquin en pau, sense experiments amb animals innocents. Vull sentir a parlar d’un món en què s’utilitzen les energies renovables en comptes de les contaminants.

I em tornes a preguntar: “que m’escoltes?”... i jo et responc “sí, però no vull”.

ACCÈSSIT

EL SILENCI

Silenci és allò que trencaràs,
Quan aquest poema llegiràs.
Sense ell tot seria el que no és,
el pots sentir per places i carrers.

El silenci ho és tot, i no és res.
El pots pintar de colors i no el veuràs.
És a tot arreu i enlloc
I si el busques no el trobaràs.

Això que estàs llegint, ho pots simbolitzar
Amb lletres, imatges, o caràcters
Però quan ho vulguis agafar, mai no ho trobaràs
I encara que ho busquis, tampoc ho veuràs

No li intentis parlar,
Perquè so ho fas el perdràs,
Mira'l, mira'l, que no el veuràs
Busca'l, Busca'l, que no el trobaràs

(...)

Calla, calla que el vull escoltar,
Perquè em faig vell i encara mai no l'he sentit, a ell,
Vull saber a què deu sonar,
Perquè de tant parlar sempre l'he tallat.

LA NIT

Quan l'últim raig de sol s'amaga
i el vermell rogent del cel s'apaga
la lluna neix i el sol mor
acompanyada de milers d'estrelles
d'or

Surto al meu balcó
i miro a l'horitzó
escoltant el animals i la seva cançó

Ulls brillants enmig de la foscor
que observen tranquils sense por
entre els arbres en moviment
escolten la melodia del vent

Mirant la gran bola de foc que es
fon
m'entra la son,
es la nit la que comença quan el sol
es pon

Èlia Garcia

ACCÈSSIT

ESCAPADA NOCTURNA

Abro los ojos, y veo lo de siempre: mi cama medio deshecha; la mesita de noche con el reloj digital; todo tirado por el escritorio y la silla unos metros más allá; la luna vieja en brazos de la nueva, asomándose por la ventana, señalando principios de verano; el cuadro en la pared de un paisaje de Escocia; y en el techo, un espejo, y en él, una niña pelirroja, con los ojos marrones y pequitas por todo el rostro.

Me levanto con suavidad, y pongo algunas almohadas en la cama y seguidamente las tapo con las sábanas. Me calzo y cojo algo de abrigo y salgo de la habitación. Vuelvo a entrar, me olvidaba la linterna.

Bajo las escaleras intentando no hacer ruido. Cuando estoy abajo, paso por al lado del perro de puntillas. Si el perro se despierta, adiós plan. Por suerte, sigue durmiendo profundamente.

Voy a la cocina, y abro el armario que está al lado de la nevera. Hecho un vistazo y encuentro lo que buscaba. Cojo de la segunda estantería un poco de chocolate con leche. Ahora estoy lista para seguir la expedición. Salgo de la cocina, cojo las llaves de casa y abro la puerta de la calle.

Hace más frío de lo que creía, pero es soportable. No se oye nada de nada, solo el silencio recorriendo todas las calles. Me pongo la capucha del jersey y empiezo a andar hacia la derecha. Cruzo por el paso de peatones, sin esperarme a que el semáforo se ponga verde. A estas horas de la madrugada no hay nadie, y si lo hubiera, habría vigilado antes de cruzar. A la siguiente calle giro a la derecha y sigo todo recto.

Después de unos 10 minutos caminando llego a mi destino. Delante de mis ojos se extiende el mar. Azul, grande, majestuoso.

Me quito los zapatos. Y corro hacia el agua, hacia las olas, que cada vez que rompen en la arena hacen que te estremezcas. Aunque a mí no me da miedo el mar, he crecido a su lado, y en vez de pensar que puede ser peligroso y que hace lo que quiere contigo, pienso que no le beneficia hacerme daño, que aunque suene infantil, puedo hacerme amigo suyo. Así que me acerco al agua, y espero a que la

siguiente ola sea lo suficientemente larga para lograr mojarme los pies. Pero no, no llego a tocar el agua, así que me acerco un poquito más. Y esta vez sí que llego. El frío del agua me sube por las piernas, por los brazos, y llega a la cabeza. Me recorre un escalofrío por todo el cuerpo, y parece que me claven espadas en los pies. Se me corta la respiración, y decido que ya es hora de sacar los pies del agua.

Me estiro en la arena, con grava enganchada en los pies. Me paso horas observando las estrellas, esos cuerpos brillantes pegados al mantel de tinta negra que cubre el cielo. Intento unir puntos y crear un dibujo. Parece aburrido, pero no lo es.

El primer rayo de sol me despierta. Lo primero que oigo son las olas rompiendo en la arena. Me incorporo un poco, y observo durante unos momentos la salida del sol, anunciando que empieza un nuevo día. Siento la humedad en el cuerpo. Me levanto y observo por última vez el paisaje en el cual me he despertado antes de girar la esquina.

Sigo el mismo camino para llegar a casa. Cuando estoy delante de la puerta, miro hacia ambos lados antes de hacer entrar las llaves y girarlas poco a poco para hacer el menor ruido posible. Cuando cierro la puerta, también lo hago con delicadeza.

Subo las escaleras y hecho un vistazo a la habitación de mis padres. Solo ajusto la puerta, porque ya veo que están en un sueño profundo. Voy a mi habitación y cierro la puerta. Efectivamente, las almohadas seguían en la cama, con las sábanas encima.

Nadie se había dado cuenta de mi ausencia.

Samanta Alonso
2n ESO C

LA AMISTAD

¿Quieres ser mi amigo?
¿Quieres? Ven conmigo.

Se sabe o no se sabe,
quien es tu amigo.
Tu amigo de verdad,
el que siempre está,
y nunca se va.

¿Quieres ser mi amigo?
¿Quieres? Ven conmigo.

Ven a conocer a tu amigo,
el que te engaña y no te respeta.
¿Este es él?
Yo de ti no iría a por él.

¿Quieres ser mi amigo?
¿Quieres? Ven conmigo.

Si mi amigo quieres ser,
mago tendrás que parecer.
Este siempre que dijiste,
realidad tendrás que hacer.

¿Quieres ser mi amigo?
¿Quieres? Ven conmigo.

Mireia Merino

VEUS A L'INTERIOR

“Ja fa molt de temps que te'n vas oblidar, de mi.

Sempre passejàvem junts pel voltant de casa i rèiem plegats al nostre jardí; i tot i que a vegades ens empipàvem, sempre estàvem allà: l'un per l'altre.

Sovint, quan caminaves amb mi pel carrer i m'explicaves el que havies fet durant el dia, la gent et mirava atònita, però tu no hi feies res. Fins i tot l'àvia, quan li parlaves de mi i em compraves regals et renyava: “Ja n'hi ha prou de tot això!”, deia enfadada i amb llàgrimes als ulls. I és que ella feia tot el possible per que t'oblidessis de mi, i això em feia mal.

Ja feia molt de temps que no em venies a veure. És més, aquest és el primer dia que ho fas ençà que vas ingressar en aquell centre psiquiàtric anys enrere. M'hagués agradat que m'expliquessis perquè vas prendre aquella decisió, però al final ho vaig acabar deduint jo sola: vas acabar fent el que tothom volia i et vas condicionar per la societat, i ara diga'm, ets feliç?

Jo sempre t'he recordat alegre i somrient, amb aquelles faccions que tant et caracteritzaven; avui, però, et trobo freda i distant, com si ja no fossis la mateixa. Jo, en canvi, segueixo igual que fa cinc anys. Pot ser per això em preocupo, perquè des de que vas desaparèixer la meua vida no ha canviat gens, res no ha millorat ni empitjorat, simplement tot és exactament com tu ho vas deixar.

Avui fas veure que no em sents, que ja no formo part de tu, i això em molesta. Miro als teus ulls hi hi veig ràbia, felicitat i nostàlgia a la vegada, mai hagués pensat que aquest tres sentiments poguessin anar plegats. Crec que per fi ho has aconseguit, que finalment podràs ser acceptada per tots aquells que et van tancar les portes. Però de debò penses que haves de renunciar a mi? Perquè no has escoltat el teu cor? I perquè se t'humitegen els ulls en sentir tot això?

Jo vaig morir només en néixer, en sóc plenament conscient, igual que ho ets tu. En canvi em vas imaginar, em vas crear i em vas donar vida: em vas fer reviure en els teus pensaments. I tot i que només tu podies saber que existia, jo era feliç.

Per tot això et dono les gràcies, perquè tu vas ser la pintora i escultora del meu “jo”, de la meua infància...

Fa cinc anys que et van ingressar en aquell centre, a contra cor, per fer-te veure que vivies en una bombolla aïllada de la veritat. Ara, després de rebre l'alta i recuperar el seny t'has adonat, o més aviat t'has estat capaç de reconèixer, que la teva filla va morir en el moment del part i que jo no he existit més enllà de les teves il·lusions, mare”.

L'Anna deixa un ram de flors sobre l'esquela de la seva filla i abandona el cementiri amb un somriure al rostre. Avui, tot just comença la seva vida.

1r
PREMI

ZERO

0. La temuda nota. Reflex del perfecte desconeixement sobre un tema, només a l'altura de grans idiotes, que pensen que fent-ne col·lecció aconseguiran un augment de prestigi. No com jo. Creieu-me, no intento ni ser més “guay” treient zeros. No serveixo per estudiar, i no sóc d'aquests que ni ho intenten, no. Jo m'hi vaig estar esforçant durant molt de temps, fins que vaig deixar-ho per impossible. A mi m'agrada córrer, enmig de la natura, sense estrès, i sentir-me viu...

“0”. Aquest cop de biologia. Ja ningú es sorprèn, tampoc ningú riu. La professora em deixa per irreformable. Les ganes que posés en ajudar-me no li sortirien tryables. No tinc remei, és el tercer en el que portem de setmana. Ja n'hi ha prou. No és el primer zero, però si que serà l'últim. Penso abandonar aquest lloc on tothom competeix per treure la millor nota, mentre jo em vaig enfonsant...

“0 a l'esquerra. Això és el que ets”. El meu pare, enginyer de telecomunicacions, dedica el poc temps lliure que té renyant el seu fill inútil de 17 anys. No s'ha pres massa bé que hagi deixat els estudis. De fet, es pren ben poques coses bé des de que em van diagnosticar un alt grau de dislèxia i d'hiperactivitat, que em converteixen en un estudiant nul. “Ara als imbècils els hi diuen malalts”, va dir en veure el resultat de les proves. I va insistir en que seguís estudiant, que jo havia de ser una persona normal. I ara no para de cridar-

me. Me'n vaig. Córrer em tranquil·litza, m'agrada intentar anar a la màxima velocitat possible, oblidar-me dels problemes...

0 minuts i 47 segons, és el que tardo en recórrer una volta sencera a la pista d'atletisme, Un home m'ha vist corrent i m'hi ha portat. M'ha dit que sóc bo, i que m'entrenarà perquè ho sigui encara més. Em sorprèn la idea que jo sigui bo en alguna cosa. Em sorprèn, però m'agrada.

“0 distraccions, ¿d'acord? Sé que pots guanyar, ets el millor.” Aquestes són les últimes paraules pronunciades per l'entrenador, abans que la cursa comenci. He millorat bastant, i m'ha portat a una competició de 400 metres. Tots semblen molt bons, ben entrenats...M'entren els nervis, i la inseguretat. 3, 2, 1...

0. Comença la cursa i ja vaig últim. La sortida m'ha agafat per sorpresa. Poc a poc, oblidó l'escola, oblidó els meus antics companys, oblidó el meu pare, oblidó els zeros... I per sorpresa, els avanço. Corro com mai ho havia fet, feliç per haver trobat el que m'agrada, feliç per ser lliure finalment.

1. Primer. He deixat enrere tots els altres corredors, però també els zeros i l'ànima de perdedor. He descobert que tothom, és plenament capaç de guanyar.

ACCÈSSIT

Roger Casas

GRÀCIES

Escoltar, què és això?,
qui escolta?,
escoltem la vida?,
escoltem a cada persona?.

Podem captar el so
de la vida com va passant
i que cada cop més
hi haurà més passat.

Escolta a tothom del teu entorn
perquè et puguin ajudar
per poder llençar
el passat i poder continuar.

Si no tens a ningú
busca a algú,
que s'assembli a tu
que no et faci mal.

Pots ser feliç
com un anís,
però sobretot escolta
totes les coses de la vida.

Escolta i dóna les gràcies per escoltar
que seguint així, podràs caminar.

ACCÈSSIT

ESCUCHA MI ALMA

Camino. No se a dónde voy, pero camino. Sigo caminando. Esquivo los obstáculos y continúo sin descanso. No paro. Solo quiero andar. No quiero ni si quiera detenerme a mirar dónde estoy, a dónde me dirijo. Tan solo me importan mis pasos, el rastro que dejo con ellos. Un paso, dos pasos, tres pasos... Cuento mi vida en pisadas dejadas en el suelo. Ni sonrisas, ni lloros, ni abrazos, ni golpes. Nada... Eso es mi vida, y nadie... Eso soy yo. Estoy pensando sin pensar, reacciono no reaccionando... Simplemente, huyo de mi hogar, de mi casa, de mi familia, de mis amigos (si es que me queda alguno) y de la gente. De toda la puñetera gente del mundo entero.

Llueve, me gusta la lluvia. Me gusta saborear el agua encima de mis labios, me gusta mojarme el pelo sin tener que echarme jabón, me gusta que la ropa se me moje y apeste. Me gusta que no se vean las lágrimas que caen por mi rostro. Entiendo que no soy normal, es más, lo sé. No soy como todos y lo admito. Dedico mi tiempo a mantenerme alejado del mundo y de sus asquerosos habitantes que no comprenden nada, que no saben de qué viven o de qué se alimentan, que son inocentes y se dejan llevar por lo que hacen los demás. Por si aún no ha quedado claro: odio mi vida, mi mundo, mi ser y todo lo que tenga relación con ello. Señoras y señores, esta es mi historia y si les interesa sigan leyendo, si no, aparten la

hoja de ustedes y busquen otra preocupación absurda con la que pasar el tiempo.

Soy varón, hoy cumpla dieciocho años y por fin puedo hacer lo que siempre he querido,irme. Marcharme, huir, destrozarme toda clase de lazos que haya podido tener con cualquier persona. No, no me da pena. No me importa nada. Mi familia me ha recluido desde que nací, mis “amigos” me ignoraban hasta que dejé de ir con ellos, mi casa es una habitación de metro y medio cuadrado con un hornillo, una pequeña nevera y una cama, eso puedo encontrarlo en cualquier sitio. Solo hay una cosa que echaré de menos: a mi hermana. Pero no la recuperaré aunque me quedase a vivir en mi casa. Murió. Hace cinco años, por culpa de un cáncer. Da igual. No quiero hablar de eso, ni de nada.

Solo quiero caminar y dejar la mente en blanco. El sol se va, la lluvia aumenta. Empiezo a correr, no sé porqué, pero empiezo a correr.

Ahora lo tengo claro, no me voy a relacionar con nadie nunca más. Prefiero estar solo que mal acompañado. Y es ahora, cuando me doy cuenta de que mis ojos se cierran, me escuecen, las piernas se me paralizan y me caigo al suelo, a un suelo frío y húmedo, noto como se me empiezan a mojar los pantalones, la camiseta, la sudadera... Empiezo a sentir el frío en mi cuerpo, ya no me noto las manos, ni los pies...

1r
PREMI

Mi cabeza empieza a fallar y no controlo mis pensamientos, ni mis sentimientos. Quiero levantarme, pero no puedo. La lluvia es más fuerte que yo. Cae con mucha más fuerza de la que yo pueda llegar a tener. En un intento fallido de ponerme de pie me rompo una muñeca. Pero no me duele demasiado. No lo suficiente.

Me siento frágil, tumbado en el suelo, sin poderme mover. Tengo la sensación de que estoy hecho de un cristal muy fino. Un cristal por el que todo resbalaba sin cesar. Un cristal que ignoraba cualquier comentario, persona o circunstancia que pudiese estar viviendo.

Ahora ese cristal es mucho más frágil. Tiende a romperse. Se rompe. Se me está rompiendo cada rincón de mi cuerpo y no puedo controlarlo. Nada, eso es todo lo que puedo hacer. Y también todo lo que quiero hacer.

En este preciso instante lo he visto. Acabo de tener una visión, una que me ha dejado las cosas claras. Me acabo de dar cuenta de algo en lo que no había caído antes. Hoy, 14 de noviembre, es mi cumpleaños. Y... ¿Cuántas personas me han felicitado? A parte de mis arrogantes padres, ninguna. Nadie.

Y ahora estoy tirado en el suelo como un perro. Retorciéndome de dolor físico e interno. Sin fuerzas ni si quiera para pestañear. Y como es de suponer, también estoy solo. Esto es lo que he entendido por primera vez

desde que tengo razón de ser. Estoy solo. Ahora. Siempre. A mí no me gusta la gente, ni el mundo, ni absolutamente nada. Pero yo, tampoco les gusto a ninguna de las personas de este planeta. Ahora lo veo todo claro. Esta vida no está hecha para mí. No lo ha estado nunca. No lo estará por mucho que me esfuerce en que sea lo contrario (cosa que no haré). Así son las cosas, hay que aceptarlo. No me lo pienso dos veces. Recuerdo que en mi bolsillo derecho hay una navaja. Pequeña pero afilada. La cojo fuerte y sin temor alguno, hago un fuerte gesto hacia mi estómago... Podéis imaginaros el resto. Muero. Lentamente me desangro y muero. Ya no quedan cosas que odiar y obstáculos que esquivar. Solo queda mi alma. Un alma terriblemente atormentada que por fin es libre. Siento desahogo. Nada de pena. Oigo una voz. La sigo. Me resulta familiar. Avanzo despacio por la nada y entonces me paro a pensar. Pienso algo que jamás podría haber imaginado que pensaría. Pero... encajo en este sitio. En un "nada". Esa voz que antes era lejana ahora se aproxima. Mi hermana. Esa es la voz que tanto anhelaba oír. De repente todo es perfecto. No hay gente insoportable. No hay nadie. Solo yo. Y mi hermanita. Aquello, aunque es poco razonable, es lo que siempre deseé. Y creo que por lo menos durará eternamente.

DESDE MI HABITACIÓN

Sentado escribiendo desde mi habitación observo el paisaje que se ve enmarcado por mi ventana. El día oscurece, la luz tenue del sol avvicina la cercanía de la noche, el suelo mojado por la lluvia refleja los últimos suspiros de luz del sol, y yo, sentado observo con admiración los pájaros volar. En el horizonte puedo observar el espectacular monte del Montseny encabezado por el imponente Turó de l'Home, la montaña parece rozar las nubes grises que anuncian lluvia inminente. La ciudad se ve hoy especialmente bonita, los rojos tejados parecen formar un tapiz interminable, los transeúntes pasean insólitos a la belleza del paisaje que se antepone majestuosamente ante sus ojos en armonía con las extensas llanuras plagadas de huertas que tanto fruto han dado a los que, con esfuerzo, las han cuidado. La alfombra roja formada por todos los tejados se ve perturbada por algunas grúas que, con esfuerzos, han resistido la recesión económica que ha obligado a muchas otras grúas a restar en sus almacenes a la espera de nuevos tiempos de bonanza. Mientras escribo, la negra luz de la noche se va apoderando lentamente del panorama y las negras nubes de tormenta acechan ya la ciudad, en las calles el flujo de paseantes ha disminuido levemente y ahora las calles anhelan ya el día de mañana en el que la gente las vuelva a transitar. El rojo tapiz esta oscureciendo y las luces

de las casas resaltan ahora la nueva cara nocturna de la ciudad, una cara que da a la urbe una magia indescriptible, una magia que puede alegrar al mas deprimido y desvergonzar al mas tímido. El sol se ha ido y ha dejado paso a la luna, una luna llena repleta de buenas sensaciones, una luna que sabe cuidar de la ciudad cuando el sol se esconde en el horizonte, con la llegada de la luna, el suelo mojado ya no refleja la cálida luz del gigante amarillo, ahora refleja los abrumadores rayos blanquecinos de la blanca dama de la noche. Con el paso de las horas, el encendido del alumbrado es ya cercano y la salida de los murciélagos de sus escondites ya es predecible. Abro ahora la ventana para poder reparar en los sonidos de la calle, lo primero que percato es el ruido provocado por las aves al aletear sus alas, a continuación percibo un leve sonido procedente de algún instrumento musical que un vecino toca fuera de las horas pertinentes al ensayo. En cuando empecé el relato no veía la ciudad de la misma forma con la que la veo ahora, ahora ante mi no hay solo edificios y paredes de hormigón, ahora ante mi ventana hay un gran mundo por descubrir y disfrutar a cada momento, y es que, como dijo hace tiempo John Lennon "vivir es fácil si lo haces con los ojos cerrados".

ACCÈSSIT

ESCUCHA A LOS DEMÁS

¿Por qué opinamos sin saber?
¿Por qué juzgar sin conocer?
Quizás sea por ignorancia,
por exceso de arrogancia.

Blancos, negros, indios, rojos...
el racismo está en tus ojos.
Si solo ves piel y color,
intenta atisbar su interior.

Ser racista no es creerse superior
sino tener miedo a lo desconocido,
hay que conocer, por eso, el interior
y al hacerlo te estarás agradecido
porque habrás recuperado el corazón.

La vida puede cambiar de color
si se habla de racismo sin pudor,
se cree que es un tema superficial
sin embargo es un problema social.

Seamos conscientes,
solo hay una especie
y es la raza humana.
Así será siempre,
nadie lo desmiente.

¿Por qué opinamos sin saber?
¿Por qué juzgar sin conocer?
Quizás sea por hipocresía,
o por falta de cortesía.

L'EXPIACIÓ DE LA UTOPIA

Un dia més, allevat per la cloenda nocturna que encetarà inesgotables hores de sofrances i especulacions inconnexes. Un dia més, entreobrint pas d'entre el cúmul de xaforors que em flagel·len l'escàs judici, esvaït rere els núvols de Rovaniem. Imitant-lo, llagrimegen pues afligidores sobre el territori de Finlàndia, ja esquerdat pel gèlid, iteratiu efecte del solstici d'hivern. La gent fuig de Bòreas. Jo, de l'oscil·lació del rellotge que m'ordena enllestir.

Avui es vencen sis anys des que l'afany universitari quedà supeditat per la recerca de l'assossec de l'ego espiritual. Al finalitzar una de les matèries que em permetrien obtenir la clau al mercat laboral, les meves expectatives es materialitzaren en quelcom superficial. Molts dubtes foren els que m'empresonaren, i res era millor, almenys això vaig pensar, que començar de nou en una terra àrida, seca, de la qual no en podia extreure res sinó créixer dins meu. Potser foren les fórmules, que carien de sentit i frivolitzaven el misteri del món. Potser la societat, atrapada en una perillosa coneixença que descartava tot tipus d'existencialismes motivadors. No dubtava, però, sobre la buidor de les paraules que omplien les inesgotables pàgines de les llibretes, una per cada instant nocturn. Com un romàntic, m'esforçava en exiliar-me mentalment en un passat remot, on tot estava per descobrir i res no enfosquia l'hàbit del saber, mes el desassossec de les contemporaneïtats m'obturava. Finlàndia ara és el meu alberg. La consciència, l'espera d'un cep temorenc, susceptible a la mínima aflicció sen-

timental, ansiós per ensagnar les seues ares-tes d'anihilament.

Ningú no té pressa, fins al punt que els rellotges semblen subordinats pel fred. Però jo tinc els minuts comptats, i haig de concloure la meva obra. Sobre l'escriptori, incandescent i suplicant, reposa el diari de les darreres guspieres que complanyeré. Debades, les pàgines romanen blanquinoses, com si m'exigissin esperar una nova aventura vital, mes els turments em tornen taxatiu, i mai no he sabut navegar a contratemps. Suposo que el determinisme, batejat com atzarós pels ignorants, em convertí en *maximizer*, prenent la paraula de Barry Schwartz, persona que no gaudeix dels triomfs, sinó que beu dels reptes, com si cadascun d'ells pertanyés a les pàgines d'una història que forçosament condueix a un final interminable. Començo, així, a culminar les paraules utòpiques finals.

La humanitat ha sobreviscut dos mil·lennis més, i el protocol Hipnos no ha estat sotmès sota cap controvèrsia. El cervell de la població, estimulat electroquímicament a través de metilfenidat i l'enorme xarxa de maquinària Hermes, els ha proporcionat tots els gaudis onírics durant una esperança de vida de 170 anys. La resta de l'organisme, i gràcies a l'avenç del Projecte Genoma Humà ara fa 2.500 anys, ha estat extret del DNA, restant unívocament el cerebel. Les funcions que portaven a terme els òrgans s'han substituït per la tecnologia Hermes, principalment la nutrició oxigenada sanguínia al cervell pel cor, i la immunologia dels ganglis.

1r
PREMI

El processador de cada persona està connectat al sistema Hermes, que és autosuficient, i se li estima una duració de 3.000 milions d'anys.

Les persones han perdut la capacitat racional. Ja no queda cap qüestió per respondre. Ja no hi ha els pesants interrogants que esquarteraven l'hàlit dels miserables pensadors, innocents i crèduls, que anhelaven topar amb una resposta terminal. La racionalitat que distingia els humans de la resta d'éssers vius -ja extingits, tal com la resta de continents, esmicolats a la casa d'Hermes, d'escasses dimensions respecte el planeta-, s'ha amagat rere la misteriosa potestat de l'inconscient. Abans del naixement de Crist, se'n coneixia l'enorme poder, tractat per grans filòsofs. Amb la tecnologia de fa dos mil·lennis, es va fer possible el naixement d'Hermes, que donava als humans la capacitat d'estar crònicament al llindar del límax de les emocions més positives, dins una il·lusió de lucidesa onírica, més enllà dels míseros cinc sentits que s'admiraven quan els homínids encara tenien extremitats. Un cop el totpoderós defalleixi, esdevindrà en una supernova quàntica que atomitzarà fins l'última activitat existencial, amb l'objectiu d'eradicar qualssevol opcions de formació de vida.

Vida. Connexió cel·lular o ànima atrapada? Possiblement siguem conseqüència d'una increïble xarxa biològica. Però possiblement siguem la branca palpable d'una ànima que requereix ser guarida. En qualsevol dels casos (i res més no s'alluna d'ambdues conjectures), estem lligats a la cadena causa-efecte. De tenir esperit, la mort seria desitjable que no pas temuda. I doncs, és relativa al pensament o forma part d'un ens incontrastable, la llibertat?

Llibertat. Si un humà té la capacitat de definir-la, és fruit del raciocini, adquirit a través

d'una cultura i factors socioculturals concrets. Simultàniament, es barra el camí del lliure albir: supeditar-li els sentits és propagar l'esclavitud moral (a excepció dels casos de psicopatia), donats els mecanismes de falsa versemblança mental, que propugnen la supervivència personal en els estrats més profunds del subconscient, quan la consciència ja no hi entén de sentiments humanitaris, sinó de vida. Definitivament, creure en un present i un futur íntegrament manejables, és viatjar en hipocresia i apatia, vist que l'únic mètode per assolir-ho és a través de les facultats somàtiques, contraposades a l'inquiet instint animal primitiu, un fet merament determinat.

Determinisme. Si doncs, suposem que som lliures, i que provenim d'un mateix origen, aquest no podia ser més que pura llibertat. I si el món és conseqüència de reaccions atzaroses, llavors no tenim cap mena de potestat per determinar la nostra vida, sinó que cau en mans de les fortuitats. Immediatament, de cada pensament, de cada moviment, en prové una força incontrolable. De veres associem llibertat amb descontrol? No, però tendim a voler entendre la veritat com a utilitària, fins que en l'instant més inesperat sentim el xiuxiueig de les entranyes de la mort.

Mort. Indiscutiblement, i com a ultimatum de la vida, no ens causa cap mena de furor. La desconexió mai ens ha suposat preocupació, sinó simplement afany. Del que temem és de la transició: els gaudis vitals tenen un rerefons de supervivència, amb els quals anestesiem el pensament del final del camí. Però un cop copeja la porta de la despreocupació, el transcendental i el visceral col·lisionen en una obscura lucidesa.

Deploro la impossibilitat de complir-se el meu ideal, mes espero que les novel·les pàgines no reverteixin en vetustes quan abandoni l'enteneïment. La meua utopia era, és i serà utopia. Un impossible.

Si no puc lluitar per assolir la meua fita, per què lluitar per sobreviure? La càrrega del gran interrogant que em fa ombra a l'existència dicta, avui, el meu termini. Interrogants tan feixucs com el gran misteri de l'energia fosca de l'Univers, un fenomen incògnit que tendeix a expandir els astres... de la mateixa manera que el cianur circula per les meues venes, un ferotge i mut assassí que s'espargeix com les hores de les meues vetlles nocturnes. Escassos segons ha tardat l'agonia a irrompre'm els batecs del cor, cada vegada més duradors i irregulars. Són punxants i mordaces espigues abrasives, que s'estenen informement per l'organisme, provocant cadascuna d'elles una profunda convulsió hemorràgica, alliberant àcid cianhídric per l'interior de l'organisme, corroïnt, cremant els teixits. Un estrèpit agut cridaria al no res si no fos perquè els nervis s'han liquat amb la mortuòria amargantor del verí.

* * * * *

Ara comprenc a què feia referència el cristianisme quan parlava d'infern. No he perdut la consciència, ni el cos, ni els sentiments. Els rojos turments no eren res més sinó la presència de la vida terrestre, interminablement. Però, ¿el túnel blanquinós també condueix a l'ardent ultratomba? Com la claror matinal que adoloreix a través de les parpelles, em desperto d'entre més pecadors, vestits amb bata blava i posseïts per baluernes de tortura. No, no estic contemplant la residència de la mort. Reposo en un hospital de la nativa Catalunya. Pel decaïment dels pesants músculs, és evident que hi porto mesos. Seran els opiacis, o bé la invasió cerebral del cianur però, transcorreguts innumerables anys, m'he alliberat de la buidor espiritual. És el principi d'una segona oportunitat, sense decaïments ni sentiments d'autodestrucció. Vida. Llibertat. Determinisme. Mort. Psicopatia.

NOIETA

Ja hi som, una vegada més. Com pot ser que sempre deixi que em passi el mateix? Cada dia igual! Una altra oportunitat perduda, una altra nit sense dormir donant-li voltes a aquesta situació, que ja comença a resultar una mica penosa. Sento com si em passés la vida en constant alerta, esperant, sempre esperant. Esperant a què? No ho sé, però sigui el que sigui sembla que mai no acaba d'arribar, encara que sovint tinc la sensació que està aprop. Aquesta és la part més trista de tot plegat: un cop passat el moment, l'únic que queda és aquesta incòmoda i dolorosa buidor, que irònicament pesa més que qualsevol altra càrrega que hagi hagut de suportar a la meva vida.

Els mestres em pregunten si tot va bé a casa, els pares volen saber si hi ha problemes a l'escola. Tant de bo fos això! Però la raó per la que tots ells em veuen absent, noten la meva mirada perduda més enllà de les quatre parets que ens envolten, i saben que no puc ni vull escoltar-los, és tan senzilla i insignificant que em seria impossible

d'expressar en veu alta. No ho entendrien! Una sola paraula, un únic nom que ha aconseguit capgirar el meu feliç món lliure de preocupacions. I saber que finalment sóc jo i només jo qui podria fer canviar les coses. La història ja s'ha reproduït dins del meu cap un milió i mig

de vegades, repetint-se d'infinites formes diferents, i totes elles perfectes. Per què mai no acaba sortint com jo espero? En aquell instant en què sé que n'hi hauria prou amb fer un endavant, allargar la mà en la seva direcció i desenganxar els llavis...totes aquelles maleïdes pors, les que ja em són tan familiars i també alguna de nova cada vegada, aconseguen apartar-nos més i més. I tinc ganes de cridar-li a aquella veu que sóc incapaç de reconèixer com a pròpia i que diu coses que ni penso ni sento amb la intenció de preservar el poc orgull que em queda que calli, que esborri aquests temors estúpids i m'ajudi a buscar el valor que em fa falta i que segurament podria trobar en aquells ulls clars, si tan sols m'atrevís a mirar-los.

Torno a casa. Bé, confio en què els meus peus m'hi portin, perquè jo ja torno a tenir el cap als núvols, només puc pensar en tu. En com cada vegada que el veig el cor em fa un salt, en com el món sembla més bonic quan camino al teu costat, en com em sembla que podria passar la resta dels meus dies mirant-te somriure, en com t'estimo. Si, avui ha sigut un d'aquests dies en què he sentit que te m'escolaves entre els dits un cop més.

Però res d'això importa, perquè només són els pensaments d'una noieta idiota de disset anys. Una noieta idiota de disset anys enamorada.

SOMNI

Lluny de la selva dels somnis
pots trobar el riu de l'oblit
que en rectes corbes s'allunya
cap a on s'acaba la nit.
Si del riu tu en veus l'aigua
el més gran es fa petit
i tot el que abans sabies
ara es perd a l'infinit.
Però dins de la selva hi creix
l'arbre del fruit del matí
que si el tastes et dóna
la sort de tornar a estar viu.
Pots estimar a qui estimaves,
pots tornar a veure el que has vist,
però això són somnis que enganyen,
tot és un soni adormit
i si et despertes t'adones
de que tot era fingit.
Que el que tu veies no hi era,
que tot ho feia aquell riu.
De cop s'acaben els somnis,
de cop t'absorbeix l'oblit,
de cop el teu món s'allunya,
de cop s'ha acabat la nit.

Marc Giralt

CONTRAINDICACIONES FLAMANTES

El instinto de supervivencia que durante milenios ha singularizado la enrevesada red neuronal de los seres humanos, había inducido ya en los preludios de la creación la mejora de las condiciones vitales. Sin duda alguna, la potencia que cierta Energía otorgó a los miserables embelecados, colonizadores terrestres, les permitió avivar y conjuntar diversas inteligencias, con el unívoco fin de reducir las pesadumbres psíquicas, físicas y espirituales. La línea divisoria, no obstante, aún no se atreve a exhibirse cuando ha cruzado ya la meta.

Confort plácido, especialización profesional e individualismo compartido. Sobran términos para definir una sociedad que, en su clímax más desarrollado científica y tecnológicamente, vuelve a un pasado inexistente, retrógrado y demagogo. Aún así, tanto avance precisa de un mantenimiento constante, posible únicamente en la medida en que los humanos forjan su flexibilidad hacia la perfección. Por ello vela la tecnología: facilitar el trabajo a la sociedad, posiblemente para disponer de un mayor tiempo para pensar aunque, más posiblemente, la calidad es la que tiene valía. Los competentes precios en electrónica, la sencillez para acceder al saber y la seguridad que proporcionan las organizaciones sociales, son factores primordiales que, cuando están al alcance de almas inmaduras, se alejan de su objetivo principal para des-

cuartizarlas, vaciarlas y deshumanizarlas. Y es que la mente, una vez encuentra sus metas, se sofoca y cae en un profundo sueño del que solamente se puede despertar con una nueva preocupación a resolver. ¿Cómo un adolescente corriente, pues, puede hallar respuestas cuando su vida se cuadrícula en un dispositivo digital? ¿Cómo puede amar el estudio y el trabajo si por el aire terrestre se propagan ondas que colisionan con un receptor para proporcionarle todo masticado?

Mientras en un caso retrocedemos a los estratos más primitivos del cerebro humano, en otro no tan distinto, intentamos quitarle la subjetividad y el sentimentalismo. La justicia. De la misteriosa conexión entre racionalidad, emoción y supervivencia, siglos antes del nacimiento de Jesucristo (e incrementando a medida que los años han pasado), se han intentado unificar susodichos meollos en pocas palabras: la ley. Delante una aberración sanguinaria, o sencillamente una acción ilícita, los jueces ponen en práctica la objetividad que caracteriza las escrituras, sancionando no según su perspectiva, sino la frivolidad tajante de las páginas. Sin embargo, no hay delito que no haya sido procesado en el subconsciente emocional del delincuente. De este modo, los sentimientos del acusado colisionan en la medida que el juez divide lo sucedido en diminutas partes, cada una suficientemente clara como para ser analizada fríamente.

Siguiendo en el rumbo de las letras, la sociedad, ya sea considerada una unión interesada entre seres humanos o la fuerza inherente que tiende a estrecharlos, ha impuesto un conjunto de normas para autorregularse. Está claro que esta metodología de castigo-recompensa jerárquica funciona, aunque llegan hasta tal punto que apagan la creatividad del afectado, atomizando cualquier posibilidad de expresarse desde lo más íntimo de uno. Las hay intrínsecas en los *memes* evolutivos, pero las hay que robotizan la belleza de lo que constituye una naturaleza paradisíaca.

En consecuencia, filósofos como Lou Marinoff y su obra *Más Platón y menos Prozac*, sienten la necesidad de divulgar soluciones al vacío espiritual. Así, este pensador rechaza la medicina psicosomática (más conocida como psiquiatría) y la psicología tradicional. Cabe decir que esta generalización no la aplica a casos de psicopatías mentales, sino a los afectados por esta fantasía mundana. No es de extrañar, entonces, que el número de pacientes ansiosos de recibir su dosis de *Sertralina*, *Fluoxetina* o incluso sustancias opiáceas, vaya incrementando proporcionalmente a la frivolidad que se origina en el planeta. La bioquímica reguladora de la mente, a pesar de su mística y enorme versatilidad, origina una energía oscura que esparce el espíritu libre del ser humano. Marinoff concluye y propone una alternativa a las “drogas”: la asistencia filosófica, un contacto cálido y elocuente entre el afectado y el asesor.

Más lejos de la realidad, lo que se llama arte, a pesar de sus radicales mutaciones, tampoco consigue evadirse del vaciado de finura. En *Timoteo*, del ilustre Pitágoras, se propone

que el orden espacial de los planetas del Sistema Solar es fruto de una perfecta armonía musical, específicamente un intervalo de séptima, por el cual cada astro forma una nota superior a la otra. En periodos posteriores, este concepto se aplica a los grandes: Bach, Mozart y Chopin, representantes respectivos del barroco, el clasicismo y el romanticismo, y otros no menos relevantes, tales como Satie, Liszt, Beethoven y una lista interminable. Por suerte, ínfimos granos de estos han viajado hasta nuestros días, socorriendo una música que, aunque entre sutilmente por el oído, manca de escondido sudor, supeditado íntegramente a la electrónica sonora. Aquí radica la intención del oyente: placer por el esplendor o esplendor por el placer, lo que un purista calificaría como música moderna o clásica.

Volviendo a hacer hincapié en Platón, el filósofo estaba preocupado por el ego interior de cada individuo. El resultado de los escasos elementos expuestos (las facilidades, la objetividad tajante y el arte simplificado), ha revertido los objetivos: la fachada parece ser más imprescindible que la espiritualidad interna. De este modo, triunfan en las calles los establecimientos de belleza y complementos sobre el arte: cualquier acto mental dificultoso, de aspecto doloroso e incluso agónico.

Así que, si algún humano anhela subordinar el idilio bajo la realidad, no debe beber de la pócima contemporánea, pues sus contraindicaciones no solo rasguñan la espiritualidad, mas avanzan en dirección opuesta a la humanización.

AMIGO

-<<Conocí a mí amigo cuando cumplí diez años. Mi madre nos presentó tímidamente mientras repartían el pastel. Parecía agradable, aunque tardé un tiempo en simpatizar con él. En el transcurso de los meses que llegaban pasé momentos fascinantes a su lado. Recuerdo noches en vela bajo el cielo estrellado, largos días de verano tumbados en el césped y fines de semana durmiendo en la misma cama. Me enseñó a dividir y multiplicar, a pintar y dibujar, a ver el mundo de color verde, azul, rosa, rojo, ¡o del color que yo quisiera!

Un día desapareció. Sin más. Ni una despedida, ni una carta, ni un “adiós”,... Me costó un tiempo acostumbrarme a su ausencia, pero poco a poco conocí a otros y, casi sin darme cuenta, lo olvidé por completo...>>.

-¿Y qué pasó con él papá? ¿Volviste a verlo?

-Sí, hijo. Un día, buscando en la librería del comedor, me topé con él. Nos miramos y sonreí. Había pasado mucho tiempo desde la última vez que nos vimos. Però él seguía siendo el mismo. Tan dulce y apasionado como siempre. Tan interesante y curioso como antaño.

Así pues, hoy que cumples diez años, quiero que lo conozcas. Toma hijo, tu primer libro.

Laura Ballestero

LECTURA PRIMERA

Tornado de letras
entornado de espinas primaverales.
Buscando una meta
sin fin,
abriendo una grieta,
confín
de los mezquinos placeres terrenales.

Y si la vida disfruta,
si la fortuna sonr e,
si el color resulta
y vive,
 por qu  otorgarle el dolor de la cordura?

Tornado de letras
entre azules, amarillos y verdes rosales.
Gozando una treta,
por fin
abri ndose paso.
No es ruin
vivir el vaiv n volando en ideales.

**“LA TORTUGA SÀVIA”, història
d’un adolescent inadaptat**

En Dino era nou a la ciutat. Tenia 12 anys i un caràcter que ningú voldria desitjar. Acabava de començar el curs al seu nou institut i tot se li feia una muntanya: casa nova, escola nova, amics nous,...i per si no en tenia prou, el seu nom: Dino, qui voldria acostar-se a ell amb aquest nom?. Les relacions socials no eren el seu punt fort, però aquest fet ho feia tot encara més difícil.

En Dino odiava anar a l’escola. Preferia quedar-se a casa amb la seva mare i el seu germà petit. No volia estudiar ni aprendre res, perquè no trobava res del seu interès. Preferia estar amb els seus amics, sortir en patinet o passar les hores mortes davant la televisió veient les seves sèries favorites. Li semblava horrible haver d’ escriure lletres i més lletres; i aquells horribles problemes de matemàtiques que mai entenia. Odiava amb tota la seva ànima llegir, ja que ho feia bastant malament, era incapaç d’apuntar tots els deures i s’oblidava de portar els llibres a l’escola.

Quan estava a classe, no escoltava mai a la professora i passava l’estona fent sorollets que tornaven boig a tothom. Quan s’avorria, i passava molt sovint, interrompia la classe xisclant o fent dolenteries que feien riure a tots els seus companys. De vegades intentava treballar, però ho feia tant ràpid per acabar ben aviat, que es tornava boig de ràbia quan li deien que ho havia fet malament. Quan passava això arrugava els fulls o els feia miques. D’aquesta manera anaven passant els dies.

Cada matí, de camí a l’ institut, es deia a si mateix que s’esforçaria tot el possible perquè no el castiguessin aquell dia, però al final sempre acabava ficat en algun problema. Gairebé sempre s’enfadava amb algú i es barallava constantment, encara que només fos perquè li havien fet una petita empenta. Es trobava sempre enmig de qualsevol baralla i va començar a estar fart de l’escola. Una idea va començar a venir al seu cap de manera inconsistent: “sóc una tortuga dolenta, molt dolenta”, deia, sense saber perquè s’identificava amb aquest animal en particular. Va estar pensant això molt de temps, sentint-se malament, molt malament.

1r
PREMI

Una nit que se sentia molt trist i desanimat i que estava profundament cansat, es va ficar a sota l'edredó del seu llit, tal com si fos una tortuga i es va quedar profundament dormit. Aquella nit, en Dino va tenir un estrany somni: estava en un poble habitat per tortugues; fins i tot ell mateix era una tortuga, la més petita de tot el poble. Tots els seus veïns li deien que tenia que anar a visitar a la "Tortuga Sàvia", la més gran d'aquell indret; gran d'edat, perquè al menys tenia 100 anys i amb un cos de gran envergadura. Un dia en Dino es va decidir a visitar-la. La "Tortuga Sàvia" es va acostar a ell i li va preguntar què li passava. En Dino va tardar en respondre, impressionat pel seu gran volum, però la vella tortuga era tan bondadosa com gran i estava desitjant d'ajudar-lo. "Hola", va dir amb una veu profunda i tronadora, "et vaig a explicar un secret. No entens que portes damunt teu la solució als teus problemes?"

En Dino no sabia de que li estava parlant. "La teva closca, la teva closca", va dir la Tortuga Sàvia, "per això tens una closca! Pots amagar-te a l'interior sempre que t'adonis que el que fas o el que dius et fa ràbia. Llavors, quan estiguis dins disposaràs d'un moment de tranquil·litat per estudiar el teu problema i trobar la millor solució. Així que ja ho saps, la propera vegada que et sentis malament, ficat immediatament dins la teva protecció".

En Dino va estar content amb la idea i al matí quan es va despertar, ja estava impacient per posar en pràctica el seu nou secret a l'escola. Aquell dia en Dino va cometre un error que va fer malbé el seu full blanc i lluent. Va començar a experimentar sentiments de fúria i ràbia i, quan estava a punt de perdre la paciència i el control

sobre sí mateix i rebregar el full i estripar-lo, va recordar el que li havia dit la vella tortuga. Ràpid com un raig va encongir els seus braços, cames i cap, acostant-los fort contra el seu cos, deixant-se anar cap a l'interior de la seva closca. Va restar així fins que va tenir prou temps per pensar que era el millor que podia fer per a resoldre el seu problema amb el full. Va ser molt gratificant per a ell trobar-se allà tan tranquil i confortable dins la seva closca on ningú podia destorbar-lo. Quan finalment va sortir, es va quedar sorprès al veure que la seva professora el mirava somrient. En Dino li va explicar que s'havia enfurismat perquè havia comés un error. La mestra li va dir que estava orgullosa d'ell perquè havia aconseguit controlar-se. Després entre tots dos van resoldre l'error del full. Semblava increïble que amb una goma i esborrant amb cura, el full tornés a quedar net i blanc.

En Dino va continuar aplicant el seu secret màgic cada vegada que tenia problemes, inclús a l'hora del pati. Molt aviat, tots els nens que havien deixat de jugar amb ell pel seu mal caràcter van descobrir que ja no s'enfadava quan perdia en un joc ni pegava a tothom per qualsevol motiu. I del seu nom, tothom deia que era molt "enrotllat". A final de curs, en Dino ho va aprovar tot i mai més li van faltar amics".

Fem una petita reflexió: avui en dia, qui no té un Dino a la seva classe?

FI

Isabel Rubio Sánchez